

Ми — «Вікторія»

...У вагоні на полицях, а то і просто на підлозі — валізи, сумки, рюкзаки. Із сіток виглядають рум'яні яблука і домашні пиріжки, спечені дбайливими мамами у дорогу. Скрізь зеленіють будзгонівські куртки.

— Розташовуйтеся, усім місця вистачить. Батьків прошу звільнити вагон, — строгим командирським голосом говориться Софія Бородіна.

Потім відходять 42 біяці будзагону «Вікторія» вирушили на місце майбутньої роботи — у Сакський район Кримської області.

ОБЛИЧЧЯ

Через годину, зручно розмістившись, почали знайомитися: у складі загону студенти 1, 2 і 3 курсів.

Лена Меженіна заспіває. Після школи вона працювала лівнерожатою і мріє про роботу в школі. Хотіла б я опинитися на місці її учнів — енергійна, весела, дотепна, вона може захопити своєю енергією всіх, навіть найважких дітей.

До нас з посмішкою прямує комісар Світлана Щетинина. Ця строга, підтягнута і разом з тим чарівна дівчина стане душею «Вікторії». Так і бачиш її на виноградних рядках: розподілити сапи, організувати роботу і виконати усе якнайкраще — то її турбота.

Ось ми і на місці — колгосп ім. Леніна Сакського району.

Перший день пройшов швидко. Завтра на роботу.

— Підйом, дівчата! Вставайте, сьогодні у нас виноград, — так щоранку будила нас командир Софія Бородіна.

А вставати так не хотілося! Адже ввечері було цікаво, і ми знову засиділися...

у іноземних мов. Шумними ми були тому, що найбільше любили співати. Сильним голосом Люби Поплавської захоплювали не тільки біяці нашого загону, а й колгоспники. А циганські пісні Лени Меженіної! Моя роль була скромною: я відбавляла ритм тієї чи другої пісні.

47 днів біяці «Вікторії» трудилися в колгоспі ім. Леніна Сакського району;

СБЗ «Вікторія» заробив 4794 крб. 50 коп.;

Виробіток на кожного біяця склав 114 крб. 15 коп.;
На ім'я почесного біяця перераховано 60 крб. 99 коп.;

Біяці подарували бібліотеці колгоспу 25 книг;

«Вікторія» прочитала п'ять лекцій і організувала три концерти спільно з комсомольцями колгоспу;

У колгоспі силами «Вікторії» споруджено спортивний майданчик.

БУДНІ І СВЯТА

Якось до нас приїхав фотокореспондент місцевої газети, і за кілька днів ми побачили на її сторінках фото сестер Єфремових і Люби Поплавської. Щодня на зібранні персиків дівчата виконували по дві три норми (а норма немаленька — 30 ящиків). Цікаво спостерігати за роботою студенток: жодного зайвого руху, ніяких сторонніх розмов!

Першого дня, пам'ятаю, ми трудилися на підв'язуванні винограду: по два чоловіки на один дов-

гий, вісімсотметровий рядок. Було важко з незвички. Ось ми уже сіли в автобус, а Наташі немає. Довго гукали, і аж на решті, серед густого листя з'явилася косинка Наташі Животорюх. Закінчувала другий рядок, трохи запізнилася, але сяяла задоволеннями.

Ми трудилися і на збиранні огірків, вишні, полуниці виноград, працювали на консервному заводі. І скрізь віддуки — якнайкращі.

Коли в Москві почався XII Всесвітній фестиваль молоді і студентів, всі студентські будзагони, що трудилися в Криму, зібралися в Саки. Звітували про зроблене. Були названі кращі біяці. Потім — виступили агітбригад. Чудово співала наша Віта Мірошніченко. Свято закінчилося дискотекою.

...Примів мегаватний динамік, але ми примушували себе й співати і плескати в долоні. Танцювати у нас любили всі: Лена Седова і Лена Зубенко, Віта Шаповал і Саша Клеванський, Віта Славнова і Андрюша Рюмчина... І хоча щодня після роботи говорили одноставно: «Все. Сьогодні лягаємо спати на дві години раніше», при перших звуках піанол і гітар одразу забували про об'явку...

...Подія, прамоти — це не головне, що ми привезли з Криму. Головне — ми краще знали одне одного, допомогли колгоспів. І те велике моральне задоволення, з яким ми поверталися додому.

С. ПАНЧУК, студентка, борець СБЗ «Вікторія».